

Wielki Post 2023

ŚW. JAN PAWEŁ II NAUCZA O KOŚCIELE

Wierzę w Kościół Chrystusowy

Wielki Post 2023

Św. Jan Paweł II naucza o Kościele

Wierzę w Kościół Chrystusowy

**Opracował
Prezbiter Adam Prozorowski**

PARAFIAMOSINA.PL

SPIS TREŚCI

List do Parafian	4
Teksty do medytacji	5
Wzór medytacji	16

LIST DO PARAFIAN

Luty 2023

Drodzy Parafianie!

Wierzę w jeden, święty, powszechny i apostołski Kościół... Tymi słowami w każdą niedzielę zwracamy się do Boga podczas każdej Eucharystii. Słowa te w sposób przejrzysty wyrażają wiarę uczniów Jezusa w tę rzeczywistość, którą nazywamy Kościołem. Trzeba przyznać, że w dzisiejszych czasach w uszach niektórych wydają się niekiedy delikatnie mówiąc nieestosowne. Jak bowiem można mówić o świętości Kościoła, gdy ze wszystkich stron docierają głosy i opinie o różnych grzechach i uwikłaniach ludzi Kościoła? Albo jak można mówić o jednym Kościele, gdy ludzie Go tworzący są skonfliktowani i pełni agresji? I można by dalej mnożyć pytania, ale nie oto chodzi. Kochani Parafianie. Z pewną nieśmiałością i obawą podjąłem tegoroczne hasło roku kościelnego w Polsce WIERZĘ W KOŚCIÓŁ CHRYSZTUSOWY. Wydawało mi się takie jakieś nie na miejscu. Nie na dzisiejszy czas. Ale refleksja przyszła później. Podczas lektury testamentu papieża Benedykta znalazłem tam słowa: „Jezus Chrystus jest naprawdę Drogą, Prawdą i Życiem – a Kościół, przy wszystkich swych niedoskonałościach, jest naprawdę Jego Ciałem.” One pozwoliły mi raz jeszcze spojrzeć na hasło roku duszpasterskiego w postawie wiary i zrodziły we mnie zadanie: Pokaż swoim Parafianom, to Chrystusowe Ciało jakim jest Kościół. Jak pokazywałeś prawdę o Ciele Chrystusa jakim jest Eucharystia, tak teraz pokaż to ciało, jakim jest Kościół. Jako przewodnika w tej misji wybrałem św. Jan Pawła II. W latach 1991 do 1995 wygłosił cykl katechez o Kościele. Ponieważ obecnie poznawałem je po raz kolejny wybrałem z nich fragmenty, aby chociaż troszeczkę pokazać prawdę o Kościele i pomóc w wyznawaniu wiary. Przyjmijcie proszę poniższy wybór jako duchową pomoc i narzędzie do owocnego przeżycia Wielkiego Postu, aby w czasie Triduum Sacrum odnowić wiarę w Jeden, Święty, Powszechny i Apostołski Kościół, który jest prawdziwym Ciałem Chrystusa. Zapraszam do lektury i błogosławie.

Wasz w Mesjaszu prezbiter Adam proboszcz.

TEKSTY DO MEDITACJI

Popielec

„Kościół natomiast został ustanowiony i otrzymał swoją strukturę od Tego, który Go założył – Jezusa Chrystusa, Wcielonego syna Bożego. Na mocy własnego autorytetu Chrystus zbudował Kościół dokonując wyboru dwunastu mężczyzn i ustanawiając ich Apostołami, czyli posłanymi, by w Jego imieniu prowadzili nadal Jego dzieło. Spośród Dwunastu wybrał jednego, Apostoła Piotra, któremu powiedział: Szymonie ... Ja prosiłem za tobą Ty ze swej strony utwierdzaj swoich braci. zob. Łk 22,31-32. ... Posługa Następcy Piotra jest darem Chrystusa dla swej Oblubienicy, by w każdym czasie była zachowana i pogłębiana jedność całego Ludu Bożego.”

Katecheza 30.8.1995.

Czwartek po Popielcu

„Podobnie jak w człowieku jest jedna tylko dusza i jedno ciało, a mimo to istnieją liczne członki ciała, tak i Kościół Katolicki jest jednym ciałem lecz ma wiele członków. Duszą, która ożywia to ciało jest Duch Święty.” ... „Kościół Chrystusowy, który wyznajemy w Credo, jest święty w mocy swego Boskiego pochodzenia i ustanowienia. Święty jest Chrystus, który ustanowił Kościół i w ofierze krzyżowej wysłużył dlań Ducha Świętego, który jest niewyczerpanym źródłem świętości Kościoła... . Kościół jest święty ze względu na swój cel, którym jest chwała Boża i zbawienie ludzi; jest też święty ze względu na środki, jakimi stara się ten cel osiągnąć, a które noszą w sobie świętość Chrystusa i Ducha Świętego. Oto one: nauka Chrystusa, ... siedem sakramentów i cały kult (liturgia), ... życie modlitwy.”

Katecheza 10.7.1991.

Piątek po Popielcu

„Katolickość, to głęboki wymiar Kościoła; jej fundamentem jest powszechna władza Chrystusa zmartwychwstałego por. Mt 28,18 i powszechny zasięg działania ducha Świętego por. Mdr 1,7, zaś udzielana jest Kościołowi mocą Boskiego ustanowienia. „Powszechność” tj. katolickość oznacza dla niego otwarcie na całą ludzkość, na wszystkich ludzi i wszystkie kultury, wychodzące daleko poza wąskie ramy przestrzenne, kulturowe i religijne”

Katecheza 10.7.1991.

Sobota po Popielcu

„Wiarą wyznajemy wreszcie, że Kościół Chrystusowy jest apostołski – to znaczy zbudowany na Apostołach, od których otrzymał prawdę Bożą objawioną przez Chrystusa i w Chrystusie. Kościół jest apostołski, ponieważ tę apostołską tradycję utrzymuje i strzeże jej jako najdroższego depozytu.”

Katecheza 10.7.1991.

I Niedziela Wielkiego Postu

„Ważne jest podkreślenie roli i wartości chrztu jako momentu wstąpienia do wspólnoty kościelnej. Także i dzisiaj wielu ludzi nie doceniając tej roli, zaniedbuje lub opóźnia przyjęcie chrztu, zwłaszcza dzieci. Zgodnie jednak z tradycją Kościoła, życie chrześcijańskie nie rozpoczyna się po podjęciu przez człowieka prostej decyzji, lecz poprzez sakrament zawierający w sobie Boską skuteczność. Chrzest jako sakrament, czyli widzialny znak niewidzialnej łaski, jest bramą, dzięki której Bóg działa w duszy, również w duszy nowonarodzonego, by złączyć ją ze sobą w Chrystusie i w Kościele. Dopuszcza ją do udziału w odkupieniu. Napęłnia ją „nowym życiem”. Włącza ją do wspólnoty świętych. Otwiera przed nią dostęp do pozostałych sakramentów, które prowadzą życie chrześcijańskie do pełni rozwoju. Dlatego chrzest jest niejako powtórным narodzeniem, dzięki któremu syn człowieka staje się synem Boga!”

Katecheza 25.3.1992.

Poniedziałek 1 TWP

„Wyznając wiarę w Kościół, sami jesteśmy Kościołem: wierzymy w Kościół i zarazem jesteśmy Kościołem wierzącym i modlącym się. Jesteśmy Kościołem widzialnym, który wyznaje wiarę we własną rzeczywistość jako Kościoła, rzeczywistość bosko- ludzką: te dwa wymiary są tak nierozdzielnie ze sobą związane, że gdyby jednego z nich zabrakło, zostałyby zniweczona cała rzeczywistość Kościoła, ukształtowana zgodnie z zamysłem założyciela Jezusa Chrystusa.”

Katecheza 24.7.1991.

Wtorek 1 TWP

„Kościół natomiast został ustanowiony i otrzymał swoją strukturę od Tego, który Go założył – Jezusa Chrystusa, Wcielonego syna Bożego. Na mocy własnego autorytetu Chrystus zbudował Kościół dokonując wyboru dwunastu mężczyzn i ustanawiając ich Apostołami, czyli posłanymi, by w Jego imieniu prowadzili nadal Jego dzieło. Spośród Dwunastu wybrał jednego, Apostoła Piotra, któremu powiedział: Szymonie ... Ja prosiłem za tobą Ty ze swej strony utwierdź swoich braci. zob. Łk 22,31-32. ... Posługa Następcy Piotra jest darem Chrystusa dla swej Oblubienicy, by w każdym czasie była zachowana i pogłębiona jedność całego Ludu Bożego.”

Katecheza 30.8.1995.

Środa 1 TWP

„Świecki chrześcijanin jest z pewnością człowiekiem żyjącym w świecie, w którym zajmuje się dobrami doczesnymi, by zaspokoić własne potrzeby w wymiarze osobistym, rodzinnym i społecznym oraz przyczynić się na miarę własnych możliwości i zdolności do

rozwoju ekonomicznego i kulturalnego całej wspólnoty, której powinien czuć się żywym, czynnym i odpowiedzialnym członkiem.”

Katecheza z 3.11.1993.

Czwartek 1 TWP

„Pan Jezus, Boski Nauczyciel i Wzór wszelkiej doskonałości, głosił uczniom swoim jakiegokolwiek stanu – wszystkim razem i każdemu z osobna – świętość życia, której sam jest sprawcą i dokonawcą: ” Bądźcie wy tedy doskonali, jako i Ojciec wasz niebieski doskonały jest” Mt 5,48. I dlatego wszyscy chrześcijanie jakiegokolwiek stanu i zawodu powołani są do pełni życia chrześcijańskiego i do doskonałej miłości. Właśnie dzięki uświęceniu jednostki wkracza w społeczność ziemską nowa ludzka doskonałość... To rozumowanie można i należy zastosować również do sytuacji osób żyjących samotnie – czy to w rezultacie świadomego wyboru, czy też szczególnych wydarzeń i okoliczności: a więc do ludzi stanu wolnego, wdowców, czy też żyjących w separacji i oddaleniu. Do wszystkich skierowane jest Boże wezwanie do świętości, urzeczywistniające się w miłości. Można i należy uwzględnić tu ... także tych, którzy w swoim zwyczajnym życiu zawodowym i w codziennej pracy działają na rzecz dobra braci i postępu społeczeństwa, biorąc wzór z Jezusa robotnika.”

Katecheza 24.11. 1993.

Piątek 1 TWP

„Świeccy zaś jako tacy, powołani są i przeznaczeni do oddawania czci Bogu przez używanie rzeczy doczesnych oraz współtworzenie doczesnego postępu społeczeństwa.”

Katecheza z 3.11.1993.

Sobota 1 TWP

„W rzeczywistości, zarówno w przeszłości, jak i w dzisiejszych czasach, niezliczona rzesza świeckich działała i nadal działa w Kościele i w świecie, zgodnie z zachętami i prośbami pasterzy. Zasługują oni na nasz podziw! Obok tych, którzy spełniają funkcje bardziej widoczne, o wiele liczniejsi są wierni świeccy, którzy nie zwracając na siebie uwagi przeżywają głęboko swoje powołanie chrzcielne, obdarzając cały Kościół dobrodziejstwami miłości. Z ich ukrytej służby wyrasta apostołat, który Duch Święty czyni skutecznym i owocnym.”

Katecheza 27.10.1993.

II Niedziela Wielkiego Postu

„Istotnym celem Sakramentu Bierzmowania jest udoskonalenie daru Ducha Świętego otrzymanego na chrzcie, tak aby przyjmujący go stał się zdolny do świadczenia o Chrystusie słowem i całym życiem. Chrzest oczyszcza, wyzwala od grzechu i udziela nowego życia. Bierzmowanie uwypukla pozytywny aspekt uświęcenia oraz moc Ducha Świętego, dzięki której chrześcijanin może prowadzić życie autentycznie chrześcijańskie oraz dawać skuteczne świadectwo.”

Katecheza 1.4.1992.

Poniedziałek 2 TWP

„Sobór łączy sakramenty i cnoty. To wymowne połączenie z jednej strony oznacza, że życia sakramentalnego nie można sprowadzić jedynie do zbioru słów i rytualnych gestów: sakramenty są wyrazem wiary, nadziei i miłości. Z drugiej, podkreśla ono, że rozwój tych i wszystkich innych cnót w życiu chrześcijańskim pobudzany jest przez sakramenty. Możemy więc stwierdzić, że w ujęciu katolickim kult sakramentów znajduje swoje naturalne przedłużenie w rozkwicie życia chrześcijańskiego.”

Katecheza 25.3.1992.

Wtorek 2 TWP

„Iść śladami Jezusa Chrystusa oznacza odtwarzać w nas samych Jego święte życie, które zostało nam przekazane dzięki łasce uświęcającej i konsekracji otrzymanej w sakramencie Chrztu; to znaczy nadal w swoim życiu kierować do Boga „prośbę o dobre sumienie, dzięki zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa ” (1P 3,21), aby z kolei przez dobre uczynki przynosić chwałę Bogu w obliczu świata, a zwłaszcza ludzi niewierzących. (por. 1P 2,12; 3,1-2).”

Katecheza 12.2.1992.

Środa 2 TWP

„Tak więc odwieczna inicjatywa Ojca: zbawczy zamiar objawiony ludzkości w Chrystusie i w Nim urzeczywistniony, stanowi fundament tajemnicy Kościoła, która za sprawą Ducha Świętego i w Jego mocy staje się udziałem ludzi, od Apostołów poczynając. Dzięki temu uczestnictwu w tajemnicy Chrystusa Kościół staje się Ciałem Chrystusa. Pawłowy obraz i pojęcie „Ciało Chrystusa” wyraża równocześnie prawdę o tajemnicy Kościoła oraz prawdę o jego widzialnym charakterze w świecie i w dziejach ludzkości.”

Katecheza 27.11.1991.

Czwartek 2 TWP

„Sobór mówi, że lud mesjaniczny-Kościół „ustanowiony przez Chrystusa dla wspólnoty życia, miłości i prawdy, używany jest również przez Niego za narzędzie zbawienia wszystkich i posłany jest do całego świata, jako światłość świata oraz sól ziemi (por. Mt 5,13-16). zob. Lumen Gentium, 9. Owo otwarcie na cały świat, na wszystkie narody i na wszystko, co ludzkie, należy do samej konstytucji Kościoła. Płyne ona z uniwersalizmu odkupienia w krzyżu i zmartwychwstaniu Chrystusa (por. Mt 28,19; Mk 16,15).”

Katecheza 13.11.1991.

Piątek 2 TWP

„Królestwo Boże rośnie tu, na ziemi, w dziejach ludzkości, mocą początku, którym było założenie przez Boga, oraz mocą tajemniczego działania Boga samego, wspierającego nadal Kościół przez wieki. W działaniu Bożym związanym z Królestwem obecny jest również sierp ofiary: rozwój Królestwa nie urzeczywistnia się bez cierpienia.” Zob. Mk 4,26-29.

Katecheza 25.9.1991.

Sobota 2 TWP

„Wierzących w Chrystusa postanowił (Bóg) zgromadzić w Kościele świętym, który już od początku świata ukazany przez typy, cudownie przygotowany w historii narodu izraelskiego i w Starym Przymierzu, ustanowiony w czasach ostatecznych, objawiony został przez wylanie Ducha, a w końcu wieków osiągnie swe chwalebne dopełnienie.” Por. Lumen Gentium nr 2.

Katecheza 31.7.1991.

III Niedziela Wielkiego Postu

„Eucharystia jest źródłem życia chrześcijańskiego, ponieważ z uczestniczenia w niej człowiek czerpie inspirację i moc, by żyć jak prawdziwy chrześcijanin. Udziela się mu dynamizm wielkodusznej miłości, który znamionuje ofiarę Chrystusa na krzyżu, uobecniając w Ofierze eucharystycznej. Uczta eucharystyczna karmi wiernych ciałem i krwią Boskiego Baranka ofiarowanego za nas i dodaje im siły, aby „szli za nim Jego śladami” (1P2,21).”

Katecheza 8.4.1992.

Poniedziałek 3 TWP

„Nie tylko więc każdy chrześcijanin, lecz cała rodzina jako taka, składająca się z chrześcijańskich rodziców i dzieci, powołana jest, by dawać świadectwo życia, miłości i jedności – tych cech Kościoła, które wypływają z jego natury, jako świętej wspólnoty, ustanowionej i żyjącej w miłości Chrystusa.”

Katecheza 6.5.1992.

Wtorek 3 TWP

„Ponieważ ... ukazywanie Bożej tajemnicy, jaką jest cel ostateczny człowieka, powierzone jest Kościołowi, przeto Kościół otwiera człowiekowi oczy na sens jego własnej egzystencji, czyli na najgłębszą prawdę o człowieku. Kościół naprawdę wie, że sam Bóg, któremu służy, odpowiada najgłębszym pragnieniom serca ludzkiego, którego pokarmy ziemskie w pełni nigdy nie nasycą. ... Oznacza to, że urząd prorocki Kościoła, który polega na głoszeniu Bożej prawdy, wyraża się również w tym, że ukazuje człowiekowi prawdę o nim samym. Ta prawda tylko w Jezusie Chrystusie objawia się w całej swej pełni.”

Katecheza 20.5.1992.

Środa 3 TWP

Kościół „naśladując jednak Jezusa Chrystusa kieruje swoje posłanie do ludzi, których – jako osoby – uznaje za wolnych, pragnąc pełnego rozwoju ich osobowości za pomocą łaski. Pełniąc swoje dzieło wybiera więc drogi przekonywania, dialogu, wspólnego poszukiwania prawdy i dobra; a choć jest stanowczy w nauczaniu prawd wiary i zasad moralnych, zwraca się do ludzi raczej proponując niż nauczając, szanując i pokładając ufność w ich zdolności właściwego sądu.”

Katecheza 3.6.1992.

Czwartek 3 TWP

„Jezus powierzył także Apostołom misję ewangelizacji wszystkich narodów, która wymaga bardzo długiego czasu i trwać będzie „aż do skończenia świata” (Mt 28,10). Apostołowie zrozumieli, że wolą Chrystusa było, aby znaleźli sobie następców, którzy jako ich spadkobiercy i wysłańcy poprowadzą dalej ich misję. Ustanowili więc „biskupów i diakonów” w poszczególnych wspólnotach i „zarządzili, by po ich śmierci inni doświadczeni mężowie przejęli ich posługę” (św. Klemens Rzymski, List do Koryntian).”

Katecheza 1.7.1992.

Piątek 3 TWP

„... zakonnicy mają zadanie i obowiązek pracy we wszystkich częściach świata, której celem jest umacnianie i szerzenie Królestwa Chrystusowego. Wobec wielkiej różnorodności posług potrzebnych Kościołowi, jest w nim miejsce dla wszystkich. Każda osoba konsekrowana może i powinna zaangażować wszystkie swe siły w wielkie dzieło ustanawiania i szerzenia Królestwa Chrystusowego na ziemi, zgodnie z otrzymanymi zdolnościami i charyzmatami.”

Katecheza 11.1.1995.

Sobota 3 TWP

„Logika tajemnicy Wcielenia (tzn. że Syn Boży stał się prawdziwym człowiekiem w konkretnym realnym czasie – dod. AP) ... wyraża się w przyjęciu wszystkiego, co ludzkie w Kościele, dlatego, że Syn Boży przyjmując ludzką naturę, okazał solidarność z naturą skażoną grzechem w rodzie Adama. Będąc sam absolutnie bezgrzesznym wziął na siebie cały grzech ludzkości... Ojciec uczynił Go grzechem dla nas zob. 2Kor 5,21. Dlatego grzeszność chrześcijan... nawet grzeszność samych duchownych, nie powinna skłaniać do przyjęcia faryzejskiej postawy dystansu i odrzucenia, ale raczej do bardziej wielkodusznej i ufnej akceptacji Kościoła, do powiedzenia mu TAK ... wiemy przecież, że w Kościele właśnie i przez Kościół grzeszność ta jest ogarnięta Bożą mocą odkupienia ... która czyni możliwym nawrócenie człowieka, usprawiedliwienie grzesznika, odmianę życia i postęp w dobru aż do heroizmu czyli świętość.”

Katecheza 24.7.1991.

IV Niedziela Wielkiego Postu

„Aktywny udział chrześcijanina w Sakramencie Pokuty wyraża się w uznaniu własnych win poprzez spowiedź, która – oprócz wyjątkowych przypadków – odbywa się indywidualnie wobec kapłana; we wzbudzeniu żalu z powodu obrażenia Boga, czyli skruchy; w pokornym poddaniu się kapłaństwu urzędowemu Kościoła, by otrzymać „skuteczny znak” Bożego przebaczenia; w odprawieniu zadośćuczynienia nałożonego przez kapłana jako znak osobistego uczestnictwa w wynagradzającej ofierze Chrystusa, który ofiarował się Ojcu jako hostia (ofiara) za nasze winy, i w dziękczynieniu za otrzymane przebaczenie.”

Katecheza 15.4.1992.

Poniedziałek 4 TWP

„Należy sobie życzyć, by wszyscy zdawali sobie sprawę z transcendentnej (tj. nadprzyrodzonej) wartości życia wiecznego, którą zawiera już ich praca, jeśli ja już wykonują zgodnie z powołaniem w postawie uległości wobec Ducha Świętego, przebywającego i działającego w ich sercach. Myśl ta powinna stanowić bodziec, umocnienie i wsparcie zwłaszcza dla tych, którzy w wierności swojemu świętemu powołaniu angażują się w służbę dla dobra wspólnego, aby umocnić sprawiedliwość, polepszyć warunki życia ludzi ubogich i znajdujących się w potrzebie, otoczyć troskliwą opieką niepełnosprawnych i uchodźców oraz ustanowić pokój na całym świecie.”

Katecheza 9.3.1994.

Wtorek 4 TWP

„Duchowni i świeccy, hierarchia oraz wierni „nie wyświęceni” stanowią jeden Lud Boży, jeden Kościół, jedną wspólnotę tych, którzy idą śladami Chrystusa, ponieważ Kościół jest dla wszystkich i dla każdego i wszyscy jesteśmy odpowiedzialni za jego życie i wzrost.”

Katecheza 27.10. 1993.

Środa 4 TWP

„W dzisiejszych czasach Kościół jest bardziej niż kiedykolwiek świadomy konieczności głoszenia Dobrej Nowiny, zarówno dla zbawienia dusz, jak i dla rozwoju i umacniania jego własnej struktury wspólnotowej i społecznej.”

Katecheza 4.11 1992.

Czwartek 4 TWP

... „nic więc dziwnego, że cechą charakterystyczną dzisiejszego przepowiadania, jest wielkie zainteresowanie historycznością i wymiarem społecznym człowieka, chociaż przepowiadanie winno przede wszystkim dotyczyć właściwej sobie sfery religijnej i moralnej. Troska o człowieka żyjącego dziś w niepokoju i często nękanego przez trudności w sferze gospodarczej, społecznej i politycznej, wyraża się w ciągłych staraniach, by wspierać ludzi i narody, niosąc im światło i miłość ewangeliczną.”

Katecheza 4.11. 1992.

Piątek 4 TWP

„Bóg postrzegany jest jako nieprzyjaciół ludzkiej wolności, jako władca i tyran, podczas gdy to On właśnie stworzył wolność i jest jej najszczęśliwszym przyjacielem. Jego przykazania mają tylko jeden cel: pomagać ludziom w unikaniu najgorszej i najbardziej haniebnej niewoli jaka jest niewola niemoralności, i sprzyjać szerzeniu się wolności. Bez więzi z Bogiem opartej na zaufaniu niemożliwy jest pełny rozwój duchowy człowieka.”

Katecheza 24.7.1991.

Sobota 4 TWP

„Pan Jezus mówił do Apostołów: „Przekazuję wam Królestwo, które dał Mi Ojciec.” To bardzo znamienne słowa. Apostołowie – jak wiadomo – są fundamentem Kościoła. Kościół jest zbudowany na fundamencie Apostołów właśnie dlatego, że Chrystus przekazał im to Królestwo Boże, które w sobie przyniósł, które Ojciec dał Mu wtedy, kiedy przychodził na świat i kiedy stawał się człowiekiem. To Królestwo Boże Chrystus przekazuje Apostołom i w ten sposób ono trwa w Kościele jako rzeczywistość już istniejąca i równocześnie jako zadanie wciąż do spełnienia.”

Katecheza 4.9.1991.

V Niedziela Wielkiego Postu

„Kościół naśladuje szczególną troskę, jaką Jezus otaczał chorych. Z jednej strony, stała się ona źródłem wielu wielkodusznych inicjatyw na rzecz cierpiących. Z drugiej, poprzez Sakrament Namaszczenia, Kościół zapewniał im i nadal zapewnia dobroczynny kontakt z pełnym miłosierdzia Chrystusem. W związku z tym należy podkreślić, że choroba nie jest nigdy jedynie złem fizycznym. Jest równocześnie czasem próby moralnej i duchowej. Aby wyjść z niej zwycięsko, chory potrzebuje wewnętrznej siły. Przez sakramentalne namaszczenie Chrystus ukazuje mu swoją miłość i obdarza go duchową mocą.”

Katecheza 29.4.1992.

Poniedziałek 5 TWP

„Sobór powołuje się na słowa Jezusa Chrystusa o zadaniu misyjnym powierzonym Apostołom, z którego nie można rezygnować. On to, podkreślając wyraźnie konieczność wiary i chrztu zob. Mk 16,16 i J 3,5, jednocześnie potwierdził konieczność chrztu, do którego musi się przyłączyć i w nim wytrwać ten, kto chce zostać zbawiony. ... Ta konieczność przyjęcia wiary – przepowiadanej przez Kościół jako droga do zbawienia – jest nie tylko wnioskiem teologicznym, lecz nauką objawioną przez Pana.”

Katecheza 10.5.1995.

Wtorek 5 TWP

„Większość biskupów wypełnia swoją misję pasterską w diecezjach. Czym jest diecezja? ... Diecezję stanowi część Ludu Bożego, powierzona pieczy pasterskiej biskupa i współpracujących z nim kapłanów, tak by trwając przy swym pasterzu i zgromadzona przez niego w Duchu Świętym przez Ewangelię i Eucharystię, tworzyła Kościół partykularny, w którym prawdziwie obecny jest i działa jeden, święty, katolicki i apostołski Kościół Chrystusowy.”

Katecheza 28.10.1992.

Środa 5 TWP

„Celem posługi kapłańskiej jest gromadzenie Ludu Bożego, „tak że wszyscy należący do tego Ludu, będąc uświęceni przez Ducha Świętego ofiarują samych siebie jako ofiarę żywą, świętą, miłą Bogu (Rz 12,1).”

Czwartek 5 TWP

„Pierwszym obrazem Kościoła jest wspólnota trwająca w modlitwie. Wszyscy modlili się o dar Ducha Świętego, który został im przyobiecany przez Chrystusa jeszcze przed męką, a potem przed wniebowstąpieniem. Modlitwa – modlitwa wspólna – jest rysem podstawowym owej „komunii” u początków Kościoła i pozostanie nim na zawsze. ... Autor Dziejów Apostolskich kładzie szczególny nacisk na „trwanie na modlitwie”: to znaczy w stałej modlitwie, można by powiedzieć regularnej, dobrze rozłożonej, w której bierze udział wspólnota. ... Łukasz podkreśla zarazem „jednomysłność” owej modlitwy. To określenie uwydatnia w sposób szczególny komunijne znaczenie modlitwy. ... W tej jedności modlitwy zostają przezwyciężone różnice i podziały, których źródłem są inne czynniki materialne i duchowe.”

Katecheza 29.1.1992.

Piątek 5 TWP

„Musimy uznać, że w minionych stuleciach niejednokrotnie łamano przykazanie miłości, jako, że Kościół jest wspólnotą złożoną również z grzeszników. Jednostki i społeczności chlubiące się mianem chrześcijan dopuszczały się tych uchybień wobec siebie nawzajem – zarówno w wymiarze międzyosobowym, jak i społecznym i międzynarodowym. Jest to bolesna rzeczywistość obecna w historii ludzi i narodów, a także w historii Kościoła. ... chrześcijanie wyznają te winy przeciw miłości z pokorą i skrucą, nie przestając równocześnie wierzyć w miłość, która wg. św. Pawła „wszystko przetrzyma i nigdy nie ustaje (1Kor 13,7-8).”

Katecheza 3.6.1992.

Sobota 5 TWP

„A jeżeli dzieje ludzkości i Kościoła obfitują w wielorakie grzechy przeciw miłości, które zasmucają i sprawiają ból, to jednocześnie trzeba uznać z radością i wdzięcznością, że nie brakuje w żadnej epoce chrześcijańskiej wspaniałych świadectw potwierdzających miłość. ... Heroizm miłości poszczególnych osób idzie w parze z imponującym świadectwem dzieł miłości, które mają charakter społeczny. ... Obfituje w nie historia Kościoła od czasów pierwszych chrześcijan aż do dziś.”

Katecheza 3.6.1992.

Niedziela Palmowa – Niedziela Męki Pańskiej

„Prawdziwa miłość małżeńska włącza się w miłość Bożą i kierowana jest oraz doznaje wzbogacenia przez odkupieńczą moc Chrystusa i zbawczą działalność Kościoła, aby skutecznie prowadzić małżonków do Boga oraz wspierać ich i otuchy im dodawać we wzniosłym zadaniu ojca i matki. Dlatego osobny sakrament umacnia i jakby konsekruje małżonków chrześcijańskich do obowiązków i godności ich stanu. ... Bardzo ważnym jest to ostatnie stwierdzenie ..., a mianowicie, że małżonków „osobny sakrament jakby konsekruje”. Właśnie w tym urzeczywistnia się ich kapłaństwo, jako ochrzczonych i bierzmowanych.”

Katecheza 6.5.1992.

Wielki Poniedziałek

Kryteria rozeznania prawdziwości charyzmatów:

- a. „zgodność z wiarą Kościoła Jezusa Chrystusa (por. 1Kor 12,3); dar Ducha Świętego nie może być sprzeczny z wiarą, którą ten sam Duch wzbudza w całym Kościele. ... por. 1 J 4,2.”
- b. „obecność owoców Ducha: miłości, radości, pokoju (por. Ga 5,22). ... Jeśli jakiś charyzmat powoduje niepokój i zamieszanie, oznacza to, że albo nie jest autentyczny, albo nie używa się go we właściwy sposób.”
- c. „harmonijna więź z władzą Kościoła i akceptacja jej zarządzeń. ... Autentycznego charyzmatyka można rozpoznać po jego szczerzej uległości wobec pasterzy Kościoła. Charyzmat nie może prowadzić do buntu, ani do zerwania jedności.”
- d. „posługiwanie się charyzmatami we wspólnocie kościelnej poddane jest prostej regule: „wszystko niech służy zbudowaniu (1Kor 14,26).”

Katecheza 24.6.1992.

Wielki Wtorek

„Duch Święty szanuje odrębność każdego człowieka i pomaga mu na własny sposób rozwijać swoje życie duchowe i świadectwo. Nie można jednak zapominać, że duchowe dary przyjmujemy nie tylko ze względu na osobiste dobro, lecz przede wszystkim dla dobra Kościoła: „Jako dobrzy szafarze różnorodnej łaski Bożej – pisze św. Piotr- służcie sobie nawzajem tym darem, jaki każdy otrzymał.” 1P 4,10. ... Różnorodność charyzmatów (darów duchowych) jest potrzebna dla lepszego uporządkowania całego Ciała Chrystusowego. ... Charyzmat każdego należy szanować i cenić dla dobra Ciała.”

Katecheza 24.6.1992.

Wielka Środa

„Św. Paweł, wznosząc się niczym orzeł w przestworza i zachowując głęboką świadomość tajemnicy Kościoła oddaje się kontemplacji odwiecznego Bożego zamysłu zjednoczenia wszystkiego w Chrystusie jako Głowie. Ludzie, odwiecznie wybrani przez Ojca w umiłowanym Synu, znajdują w Chrystusie drogę do swego przeznaczenia jako przybrani synowie. Jednoczą się z Nim stając się Jego Ciałem. Przez Niego mają dostęp do Ojca wraz z całym stworzeniem na ziemi i na niebie. Ten Boży zamiar urzeczywistnia się w historii, kiedy Jezus ustanawia Kościół, który wcześniej zapowiada, a następnie zakłada przez ofiarę swojej krwi oraz przekazanie Apostołom polecenia, aby paśli Jego trzodę. Jest to fakt historyczny, a jednocześnie tajemnica komunii w Chrystusie.”

Katecheza 15.1.1992.

Wielki Czwartek

„Eucharystia jest szczytem całego życia chrześcijańskiego, ponieważ w niej wierni łączą z doskonałą ofiarą Chrystusa wszystkie swoje modlitwy, dobre uczynki radości i cierpienia. W ten sposób wszystkie te skromne ofiary zostają w pełni uświęcone i

wyniesione aż do Boga, w kulcie doskonałe Mu miłym, wprowadzającym wiernych w zażyłość z Bogiem (por. J 6,56-57).”

Katecheza 8.4.1992.

Wielki Piątek

„Ta właśnie miłość, na której buduje się Kościół, communio (wspólnota) wierzących w Chrystusa, jest warunkiem Jego zbawczego posłannictwa: aby i oni stanowili jedno, jak My stanowimy jedno – modlił się Jezus, aby „świat poznał, żeś Ty Mnie posłał” (J17,23). Jest to istota apostołatu Kościoła: szerzyć prawdę o miłości Chrystusa i Boga; czynić wszystko, by ta prawda była przyjmowana i by była wiarygodna: dawać tej miłości świadectwo, czynić ją widzialną, urzeczywistniać ją. Sakramentalnym wyrazem tej miłości jest Eucharystia. W Eucharystii Kościół stale się niejako rodzi – i stale się odnawia jako ta communio, którą Chrystus przyniósł na świat spełniając odwieczne zamierzenie Ojca (por. Ef 1,3-10).”

Katecheza 15.1.1992.

Wielka Sobota

„Maryja przez długie lata poświęciła się całkowicie służbie swojemu Synowi. Pomagała Mu wzrastać i przygotowywać się do swej misji w domu i w warsztacie nazaretańskim. W Kanie Galilejskiej poprosiła Go, by ujawnił swą moc Zbawiciela i uczynił swój pierwszy cud dla dobra pary nowożeńców, którzy znaleźli się w kłopotcie; wskazała nam drogę doskonałego poddania się Chrystusowi, mówiąc: „Zróbcie wszystko cokolwiek wam powie.” Na Kalwarii stała koło Jezusa jako Matka. W wieczniku modliła się razem z uczniami Jezusa, oczekując na Ducha Świętego, którego On obiecał zesłać. ... Nowe macierzyństwo, które otrzymała Maryja na Kalwarii jest darem wzbogacającym wszystkich chrześcijan ...

Katecheza 29.3.1995.

Niedziela Zmartwychwstania

„Sobór wyjaśnia, że Kościół służy ludziom wielką pomocą. Przede wszystkim objawia każdemu prawdę o jego egzystencji i przeznaczeniu. Ukazuje następnie każdemu człowiekowi, że Bóg stanowi jedyną prawdziwą odpowiedź na najgłębsze pragnienie jego serca, którego pokarmy ziemskie nigdy w pełni nie nasycą. ... Ponadto broni każdej osoby, na mocy powierzonej sobie Ewangelii, głosząc fundamentalne prawa osoby i rodziny, oraz wywierając dobroczynny wpływ na społeczeństwo i składając je do przestrzegania tych praw i naprawienia wszystkich sytuacji, w których prawa te są jawnie gwałcone. ... Kościół ... nakłania chrześcijan, by we wszystkich dziedzinach nie szczędzili wysiłków dla dobra społeczeństwa. Wzywa ich, by naśladowali Chrystusa, rzemieślnika z Nazaretu, by zachowali przykazanie miłości bliźniego i zgodnie z nakazem Jezusa starali się dobrze wykorzystywać swoje talenty (por. Mt 25,14-30).”

Katecheza 21.6.1995.

WZÓR MEDITACJI

Krok 1: Znajduję spokojne i ciche miejsce, oraz ściśle określám sobie czas jaki zamierzám poświęcić na medytację.

Krok 2: Zajmuję dogodną postawę (siadam, klękam, albo stoję, raczej nie medytuję leżąc) wykonuję kilka głębokich oddechów, uspokajám serce i umysł.

Krok 3: Spokojna i uważna (nawet kilkukrotna) lektura fragmentu katechezy św. Jana Pawła.

Krok 4: Milczę, rozważám to co przeczytałem, podkreślam fragmenty tekstu, które wywołały we mnie jakieś poruszenie.

Krok 5: Pytania, które warto sobie zadać: Czego uczę się o Kościele? Czego uczę się o sobie w Kościele? W czym mogę uwielbić Boga? Jakie dobro mogę uczynić jako owoc medytacji?

Krok 6: Zapisuję w notatniku obserwacje, wnioski i postanowienia.

Krok 7: Odmawiam Modlitwę Pańską.